Послухав жінку
Та взяв на перемінку
Пістрявії із Харкова штани,
Так, отже, бач,-
Хоч сядь та й плач:
Щось не вподобались Йому вони! [19]
І осміяв,
І ошпував,
Мережані штани, на всю Полтаву
Ні за що ні про що пустив у славу.
Коли б то ж вже сам тільки Він,
То й сількось. Вже б — байдуже!
А то й Вона, ізлізши на ослін,
Розкудкудакалась щось дуже
Та над Петром ну реготать,
Петра на глузди піднімать!
Чарки й пляшки, шклянки перетовкла від сміху,
Розхлюпала на скатерть сирівець...
Тоді, злякавшися, та навпростець,
Ну, драла!.. під свою махнула стріху!
23 июня 1851 г., Полтава

[19] — Він і Вона — подружжя Лонгінових.